

RASMUS KLUMP

BYGGER SKIB

**Barndommens
legekammerater**
- og livet i Ryslinge -

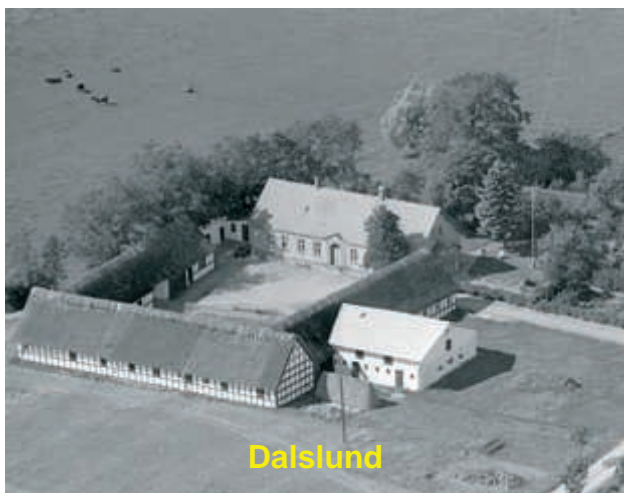
Højkær Larsen's bolig og værksted

Kildemosen

Barndommens legekammerater – og livet i Ryslinge

Selvom vi nu var flyttet "ud i Hestehave-skoven", blev jeg stadigvæk ved med at lege med Hans Kurt og Vagn, når min mor eller far fulgte mig "op" til dem.

Leg og skarnsstreger

Vi kom en del ned til Vagn's mormor og morfar, "Dalslund" på Sofienlundsvej. (Billedet ovenover). Der legede vi tit.

Omme bag ved tømrer Larsen's værksted var der et skur med alt hans tømmer. Vi legede, at det var Rasmus Klump's skib "Mary", og så "sejlede vi ud på verdenshavene". Om vi også fik pandekager, når vi kom hjem, kan jeg ikke huske.

Vi lavede også cirkus i skuret og klædte os ud. Vi øvede nogle kunster. Så kunne folk komme og se os optræde, hvis de betalte en skilling.

Det var vist mest de andre legekammerater og vores forældre, der var tilskuere.

Yndiegn

På gården efter tømreren boede Yndiegn's. (Billedet th.). Han var landmand. Og mellem tømrerværkstedet og gården

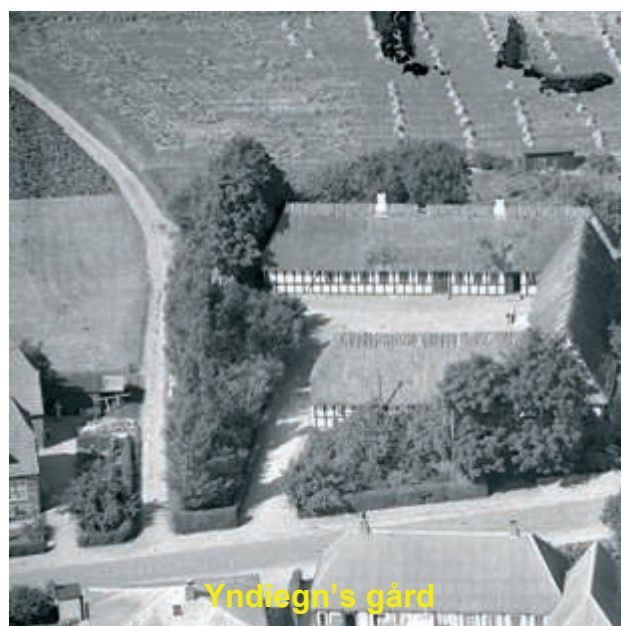
gik vejen ned til rensningsanlægget og mosen (Kildemosen. Der hvor Krukke-markedet er i dag). Men dér måtte vi ikke komme. Det var absolut forbudt område! Man kunne falde i mosen og blive suget ned i dyndet og drukne! Uha! Uha! Men børn er jo børn, og det, der er forbudt, er jo spændende.

Så en gang, da vi var blevet lidt ældre, dristede vi os alligevel derned. Måske var det fordi vi havde været med til Borgerforeningens årlige Fugleskydnings-fest. Den holdt man nemlig på det grønne område "nede i mosen". Hvad Fugleskydning er, må du Google dig til at se.

Vi drenge havde fået fat i en æske tændstikker. Det var ikke så godt. Så vi lavede et lille bål, som vi satte ild til. Det var heller ikke så godt.

Men uheldigvis (eller måske heldigvis) så Yndiegn røgen. Og så kan det nok være, at der vankede skideballe.

Ham blev vi sure på, fordi han havde

Ebbe Nielsen's bolig, forretning og is-huset

Rødsvej

sladret. Så for at hævne os rev vi nogle af hans kartoffelplanter op.

Men det blev også opdaget og så fik vi atter en skideballe og måtte vi pænt sige:

"Om forladelse. Vi gør det aldrig mere".

Tja. Sådan kan det gå, når man er ulydig.

"Mutter Ebbe"

Over for tømrer Larsen, Vagn's far, boede Ebbe Nielsen på den anden side af vejen.

Han var el-installatør, ligesom Lynge.

Havde en lille el-forretning og kørte på "sofa-cykel".

Det lo folk meget af.

Hans kone, som vi kaldte fru Ebbe, eller **"Mutter Ebbe"** passede is-huset.

Dengang kunne man nemlig ikke købe is i supermarkedet, for der var ingen supermarked. Heller ikke i Brugsen eller hos købmanden eller i is-mejeriet. At købe is i forretningerne fandtes overhovedet ikke. Men rundt om langs landevejene i hele Danmark lå der små boder (is-huse) som solgte is og slik.

Sådan et is-hus havde **"Mutter Ebbe"**.

Men nu var der det ved det, at fru Ebbe Nielsen havde et kunstigt underben.

Gummiben, som vi sagde.

Så hun gik langsomt og ikke så godt. Når hun var inde i huset og man ringede på klokken tog det "en evighed", inden hun kom over til is-huset.

Men som de uvorne unger, vi var, kunne

vi somme tider finde på at ringe på klokken og skynde at gemme os bag ved hækken, for så var der ingen, når hun langt om længe kom ud til is-huset.

Hvis de voksne opdagede det eller fik det at vide, fik vi en skideballe. "Det kunne vi ikke være bekendt", sagde man. "Tænk sig, hun skal gå så langt og med dårligt ben - at I ikke skammer jer!" - Ups - Så fik vi den.

Vi kunne også finde på at lægge en mønt eller en pung i vejsiden med en tynd sort snor i. Så gemte vi os bag hækken. Hvis der så kom nogen forbi, som ville samle pungen eller mønten op, hev vi i snoren lige for næsen af dem, så de blev snydt. Og så lo vi. "Åh, sådan nogen skarnsunger". Det udbrud har vi hørt mere end én gang.

Vaskemaskinen

En anden ting, som jeg husker fra min barndom, er "den omvandrede vaskemaskine".

Indtil 2. Verdenskrig og under krigen havde man hidtil vasket sit tøj med håndkraft med et vaskebræt og kogt tøjet i en gruekedel.

Med sidst i 1940'erne begyndte der at dukke mobile vaskemaskiner op.

Det var en slags andelsforetagende, hvor man købte en andel i maskinen, som så gik på skift mellem andelsbrugerne. Man

Min far's lille "skov" på Kirkevænget hvor vi holdt Sct. Hans-fest, da jeg var lille.

passage.
ombordværende
ten af de ombordværende
brændt i vandet, og mange drun-
**agne mennesker
brændende skib**
Det første slaktesarbejde fore-
gik med buey og kalle, men der var
da allerede gået en hel del fra
katastrofen var sket. De tilfældige
i Bjørde og Grøndalstræde indstillede
med resultatet stod ikke med
medstrømsstrømmen. En anden
lykkedes dog at bryde sig af
de nedstødte i land.
ærende scener
Hus sprang i vandet allerede
passagerbåden ik et stykke
der blev straks sendt
fra Kolding, og
arbejde
relse

Ryslinge Kro og Hotel. I tidernes morgen "Højskolehjemmet".

skrev sig simpelthen op i kalenderen, hvilken dag i måneden man ønskede at vaske storvask. Så fik man kørt vaske-maskinen hen til sig og når man var færdig, kørte man den videre til den næste på listen. Så håbede man, at det var godt vejr den dag, som man havde valgt. En vasketromle på 2 hjul, hvor vandet blev opvarmet med et brændefyr under-neden og en el-motor kørte tromlen rundt.

Sct. Hansaften

På et tidspunkt, da min far var yngre, havde han købt et stykke jord, som lå yderst på det nuværende Kirkevænget. Måske fordi han ville bygges et hus en-gang, hvis han blev gift. Gætter jeg på. På jordstykket var der plantet grantræer, som i årenes løb blev til en helt lille skov. Her fejrede min far og mor og deres ven-ner hvert år Sct. Hansaften, når vejret var til det. Det har jeg fået fortalt, fordi jeg kan ikke selv huske det.

På cykel til Brenderup

Sommeren 1959, efter vi var flyttet tilba-ge til Ryslinge igen, cyklede Vagn og jeg til Brenderup på Nordfyn i vores som-merferie, for at tilbringe nogle feriedage hos Vagn's farmor. Husker ikke, hvad hun hed.

Det blev nogle hyggelige dage, hvor vi bl.a. fiskede i StorÅ og fangede en lækker ål, som Vagn's farmor tilberedte og vi spi-ste med velbehag.

Men ferien husker jeg også for ulykken på Haderslev Dam, hvor mange menne-sker druknede og brændte ihjel, da en tu-ristbåd gik op i flammer og kæntrede. Vi hørte om det i radioen og læste det i avi-sen.

Andespil

Når jeg har nævnt Borgerforeningens år-lige Fugleskydning, er jeg også nødt til at

nævne det årlige andespil, som vist den-gang fandtes i alle landsbysamfund og småbyer.

Borgerforeningens årlige andespil fandt sted hen imod jul, gerne først eller midt i december.

Det blev afholdt på Ryslinge Kro og der var 20 ænder på spil og 2 gæs eller 2 kvarte grise, som ekstragevinster.

Det var mest mændene, der deltog. Men vi større børn fik lov til at komme med. Det var spændende. Spændende at se vo-res fædre gå op i spillet med liv og sjæl.

Krosalen osede af sved og cigarrøg. Man kunne næsten ikke se fra den ene ende til den anden. Gartner Rosenlund "den æl-dre" var opråber.

"**Nummer fæææm..og...tyyyyve** - Num-mer syyyyv og trajve - Nummer ølle (11) - Gamle Ole (90) - Sytten - BANKO!!! blev der skreget, rækken fuld, der røg den and.

I pausen var der sodavand, øl og kaffe med kringler.

Og så fortsatte banko-spillet, mens øjne-ne blev mindre og mindre. Selv ikke en citronvand var nok til at friske én op. Og røgen sved i øjnene.

Og til sidst spillede man om "de store" ekstragevinster. Hele pladen fuld. Og nu kneb det for alvor med at holde sig vågen. BANKO!!! Øv det var ikke min far, der vandt.

Jeg kan huske, at vi en enkelt gang gik hjem med en and, som jeg stolt viste min mor oppe i soveværelset.

Det år blev det en ekstra god jul - selvom jeg ikke brød mig om andesteg.

Vinterforføjelser

Når man bor i Ryslinge, midt på det fla'e Fyn, er der ikke så mange vintersports-

fornøjelser, man kan beskæftige sig med, hverken skiløb eller skøjteløb.

Ved Dalshuse og ved "Højvang" findes der nogle gode ski- og kælkebakker, som vi brugte, når vi fik sne nok. Men det var jo ikke superski vi havde dengang, det blev mest til kælketure.

Når og hvis frosten havde bidt sig fast længe nok, kunne man løbe på skøjter. Løse skøjter, som blev spændt på ens ski- eller scooterstøvler og som aldrig holdt på ret længe ad gangen. Vi løb eller gled på frosne vandoversvømmelser på markerne.

Andre - især de store - brugte gadekæret nede ved Højskolen. Men det var risikabelt, p.gr.a. vandgennemstrømningen. Man kunne "gå igennem", hvis ikke det havde frosset nok. Markerne var mere sikre. Det skete at vi "gik igennem", men det gav højst en pløret støvle, eller i værste fald en pløret fod og bukser.

